

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 13. Quomodo D. Iosephus ad has nuptias pervenerit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

non quo plures habuerit viros, plures poterit parere filios. Quapropter fratres si Patres nostri non ob aliud quam ad liberos procreandos iungebantur & miscebantur feminis, magnum illis esset gaudium, si prater opus illud carnale, possent habere filios, propter quos habendos ad illud non libidineruebant, sed officio descendebant. Propter hoc Ioseph non erat Pater quia sine concupiscentia carnis susceperat filium: absit ut hoc sentiat castitas Christiana, quod nec Iudaica sentiebat. Hæc D. Augustinus.

XIV. Ex his collige matrimonium cum coitu, sed sine prole valde improprie dici perfectum & consummatum, tum ratione finis, quo caret, qui est ipsa proles non verò coitus, tum ratione amoris qui inter eos languet: sicut enim non sunt perfecte una caro nisi in prole, ita non nisi in illa perfecte ununtur animis, quia proles est unio & nexus conjugum. Quare uti Theologi docent amorem Patris & filii in divinis non esse omnino perfectum ante productionem sui termini, qui est Spiritus sanctus, quidni etiam dicamus conjugum amorem, quamdiu sine prole est, manere imperfectum: verè horum amor titubans est, quia caret fulcro suo, inquietus est, quia caret termino & centro suo: maritus ob hoc culpat Uxorem, Uxor Maritum; inde iurgium, quis dirimat? thalamus eorum non aliud eis videtur quam tumulus, in quo jacent duo corpora semimortua, quandoquidem etsi vitam habent, illam tamen dare minimè possunt. Inde fit quod vix se amare possint, quia de alterius conjugis amore ambigunt. An, inquit illa, me meus diligit sponsus? an, ait ille, me amat ista? quam tristes illæ cogitationes? sed quantumvis ante triste fuerit conjugium, si prodeat ex eo proles, secum advehet pacem & serenitatem: si fuerint discordes, proles inter illos sanctæ charitatis & pacis fœdera non amplius ruptura restituet, agnoscentque illi se duo ante fuisse, sed jam unum in prole. Liberi denique, sunt simul filii & parentes amoris utriusque conjugis: quomodo hoc? filii utique quia amor conjugum illos generat; parentes verò, quia conjugum amorem nutriunt, sustentant,

conservant, perficiunt.

Quæ cum ita sint, quam perfectum ergo Divæ Virginis & Sancti Iosephi XV. matrimonium, in quo fuit proles & tam divino modo? sed si proles est nexus & unio conjugum, quantus fuit inter illas amor, quibus tanta proles obtigit? sed quam purus amor, ubi tam purus nexus & tam purè proles? fuit ergo omnium matrimoniorum primū, & inter omnia in omni perfectione matrimonii consummatissimum.

CAPUT XIII.

Quomodo Divus Iosephus ad has nuptias pervenerit?

I. T hujus sanctissimi conjugii inter Mariam & Iosephum, omnium quotquot unquam fuerunt, aut in posterum erunt felicissimi, dispositio ab æterno fuit à Deo solo & singulariter, sic & illius in tempore executio; ut sic sacra illa conjunctio, quæ tantum propter Deum futura erat, esset etiam purè à Deo & per Deum, & sic tota esset Dei.

II. Dispositio quidem fuit singulariter à Deo, non tantum quia non nisi ex ejus consilio & ordinatione, sed (quod singularissimum est, & in quo omnia quæ de eâ dici possunt superat:) quia fuit in ipso divinisimo Dominicæ Incarnationis mysterio inclusa, & ideò cum ipso decreta & volita: cum enim Deus cujus natura, bonitas, cujus opus misericordia est, post prævitum Adæ, & in eo, totius generis humani lapsum, in immensæ pietatis suæ visceribus propositum concepisset illum & hos restituendi, cogitaretque de modo illud perficiendi omnium maximè congruo, vidit illud nullatenus melius præstari posse, quam si Verbum Divinum eandem, quæ peccaverat, naturam assumeret: idque per Virginem, illam tamen viro nuptam. Quare sicut vidit, sic futurum statuit & decrevit. Neque in hoc ulla difficultas: cum enim ita factum fide constet, ex facto ad decretum argumentari licet. Hinc vide Lector, & secum

tecum ipse perpende, quàm cælestes, quàm divinæ sint hæ nuptiæ, quàm eminentes! quàm sanctæ duæ illæ personæ ex quibus coalescunt, quæ aded Christo conjunctæ sunt, ut una cum eo in ipso suæ Incarnationis decreto implexè prædestinatæ sint! Vide à nobis dicta supra Parte I. Tractatu I. Pro lud. 6.

III. Cùm ergo hoc Sacratissimum Conjugium fuerit tam singulariter à Deo decretum, consentaneum fuit omnino rationi, quo id amplius patefceret, ut ejus in tempore executio, non aliquo casu, aut consilio vel industriâ humanâ, sed à solo Deo poneretur.

IV. Quod & ita factum fuisse probant mirabilia quæ tunc Deus operatus est: primò enim cùm Beatissima Virgo intrerit Virgines Deo juxta apud templum à puero coopata ad annos pervenisset nubile, nec moris esset eo loci tales ulterius detinere, monita est à Pontifice ut de honesto connubio juxta legem statueret: quâ respondente se Deo virginitatem suam in perpetuum vovisse, cùm id istius gentis mores tunc non caperent, quibus fecunditas in Dei benedictionibus reputabatur, verendum etiam existimaret ne fortè quid hîc, vel contra Dei legem, vel contra voti Religionem, committeretur. *In re tam gravi*, inquit D. Hieronymus lib. de Ortu Virginis, vel quisquis est Author illius, *Pontifex ad consulendum Deum de more accessit: nec morâ, aude mirabile, cunctis audientibus de Oraculo & Propitiatorii loco vox facta est, requirendam esse cui Virgo illa desponsari deberet, cunctos de domo & familia David nuptui habiles, virgas suas ad Altare afferre jussit, & cujuscumque virgulâ florem germinasset, & in ejus cacumine Spiritus Domini specie columbe consedisset, eum esse cui Virgo desponsari deberet.* Ad stipulatur Divus Eustachius in Hexameron, Divus Gregorius Nyssenus orat. de Christi Nativitate, S. Germanus Patriarcha Constantinopolitanus orat. de Virg. oblat. Simeon Metaphrastes orat. de Vit. & Dormit. Deip. Cedrenus in Compend. hist. Nicephorus lib. I. cap. 7. Favetque D. Epiphanius hæref. 78. ubi ait, *quando Virgo tradebatur ipsi Iose-*

pho fortibus cogentibus ipsum ad hoc venire.

Dum hæc peragit Pontifex, summis precibus Deum Virgo obsecrat, ne à castâ mente dimoveri pateretur: Divinitusque admonita ne metueret. Convenère igitur quotquot ex Davidis familiâ erant, parentque Numini, atque ad hoc Sacerdotes oportunam naçti sunt occasionem scilicet solemnitatem Enceniorum ad quam celebrandam è cunctis Tribubus, maxime verò è Regiâ seu Davidicâ Jerosolymam adventare solebant, quæ Solemnitas incipiebat 24. die Novembris, durabatque octo diebus, sicque terminabatur tertia die Decembris ut colligere est ex lib. I. Machab. c. 4. Et 2. Machab. c. 1. *Erat autem*, inquit Hieronymus citatus, *inter ceteros Ioseph: Cunctis verò virgas suas juxta ordinem deferentibus, solus ipse suam subtraxit, (quem utique Castitatis propositum adegerat ad latibula) unde cum nihil di. vine voci consonum apparuisset, Pontifex iteratò Deum consulendum putavit. Proditus est itaque Ioseph. Cùm enim virgam suam attulisset, & in cacumine eius columba de Cælo veniens consedisset. liquido omnibus patuit Virginem ei desponsandam fore.* Hisque consonant quæ D. Eustachius citato libro: ubi sic ipse. *Simul atque à Sacerdote virgam accepit ex eâ columba volans capiti Ioseph insedit: quare Princeps Sacerdotum, Sacerdotes, omnes qui convenerant rem admirati, pari voto illi Mariam desponderunt.*

Hanc sententiam sicut præfertur traditam, & ab omnibus jam communiter receptam, proscriptam vult Pater Papebrochius in Actis Sanctorum sub nomine P. Bollandi tomo 3. Mensis Martii ad diem 19. in S. Iosepho §. I. num. 8. ut ex Apocryphis Orientalium scriptis, id est Historia quâdam Orientali haustâ, cùm tamen historia illa orientalis multis post Patres hujus sententiæ sæculis scripta ex iisdem Patribus illam haussisse poruerit: nec ratio per quam illam sententiam reprobat Papebrochius firmior, quod scilicet non fuerit opus ullo signo ad inducendum D. Iosephum & Deiparam, licet alienos à carnalibus nuptiis, imò voto virginitatis adstrictos, ut nuberent, cùm

neutri

neutri liceret subterfugere matrimonium: hoc enim falsum esse, ut & fundamentum cui innititur plus satis ostendimus supra Parte I. Tractatu 2. cap. 3. num. 17. & seqq. quæ hic non repetimus.

VII. Confirmaturque adhuc doctrina ibi tradita, contra Papebrochium sub eodem nomine P. Bollandi. Cum enim Beata Virgo jam Divo nupta Josepho annunciaretur ab Angelo, quod conceptura esset in utero, & paritura filium Altissimi, non prius assensum dedit quam ab eodem Angelo certificata, quod id futurum esset illasâ suâ virginitate quam voverat, quomodo ergo cum eodem voto ante voluisset nubere? Quomodo, inquam, voluisset se viro in conjugem tradere, nisi similiter certificata quod virginitas sua quam tanti faciebat, in eo matrimonio non erat periclitatura? Hic enim illa se ipsam exponere, ibi verò à Deo assumebatur. Existimo hanc ratiocinationem non debere videri levem, magnumque firmamentum adjicere sententiæ huic afferenti in hac occasione Oraculum & signum Divinum.

VIII. Sed quid tandem fortius? an verax Deus falsitati attestari potest? huic porro sententiæ attestatus est miraculo, cujus ipse solus Author esse potest, quod refert Anthonius Penna in vitâ Beatæ Margaritæ de Castro Ordinis Sancti Dominici, in cujus corde post mortem inventæ tres gemmæ prægrandes, & illæ miri splendoris, qualis nec antiquus unquam tulit orbis, nec novus: Neque hæ imaginariæ tantum, sed reales, cum eas etiamnum servari in Templo Dominicanorum testetur Pater Anthonius Balinghem Jesuita in Calendario Sanctissimæ Virginis Mariæ ad 13. Aprilis: In quarum primâ, visabatur Virgo longè venustissima, aureo diademate caput cincta: In secundâ, infantulus specie supra modum decorus in medio duorum animalium: In tertiâ, vir formâ spectabilis, & majestate verendus, auræ chlamide obvolutus, insidente columbâ ejus humero, & ad ejus pedes advolutâ virginem in habitu Ord. S. Dominici.

IX. Tandem cum Deus ex illo esset matrimonio castissimo proditurus,

decebat utique quod illud à Deo solo esset, illudque ab eo solo esse ipse palam, ut nil dabitari posset, faceret. Manebit ergo ut puto ex his fides sua antiquæ & communissimæ opinioni quam hîc defendimus.

Vincentius Bellocensis in Specul. Histor. pulchri aliquid ad rem refert, quod hîc præterire non possum: *Aseneth* scilicet filiam Putipharis magni Sacerdotis Heliopoleos in Ægypto, omnium ætatis suæ fœminarum speciosissimam, ac castitatis amantissimam, firmiter proposuisse nemini se nupturam, nisi fortè Deorum alicui: propter quod illa se in arce fortissimâ, ubi cum aliis virginibus vitam illibatè traderet, conclusit: ubi cum esset, accidit ut Joseph jam Ægypti Pro Rex creatus illac transiret: quem cum *Aseneth* ex arcis fenestrâ fortè perspiciens animadvertisset, ita modestissimæ ejus ac pudicissimæ pulchritudinis specie capta fuit, ut eum plusquam hominem reputant, illum in sponsum accipere consenserit, & de factò inde educta ei conjuncta fuerit, ut constat ex Genesis cap. 41. Quis non diceret hanc historiam esse ipsissimam hujus nostri, quem pertractamus casus, delineationem? Ad eundem enim planè modum Beatissima Virgo Maria omnium mulierum pulcherrima & speciosissima: quæ non nisi Deum immortalem in sponsum admittere firmiter constituerat; atque ideò ob virginitatis amorem apud templum cum aliis virginibus conclusa, vitam ducebat Angelicam, Josephi nostri modestiâ ac virginali pudore, & proposito sibi divinitus manifestato alleccta, illum in sponsum accipere libenter consensit, qui etsi Deus non esset naturâ, Dei tamen officium supplere electus, Deus erat repræsentatione.

X. Et vide quàm apta sit & accurata hujus delineationis ad nostrum casum relatio: nam primò *Aseneth*, si Hebræorum interpretationi deferimus, ignem distillantem significat, quod & rectè in Deiparam quadrat, utpote quæ in sponsum suum divini amoris ignem instillans omnem poenitus in eo carnalem fomitem abstumpserit. Secundò, Joseph ille Ægypti Prorex, eodem Vincentio

centio Bellocacensi Authore, nunquam nubere firmiter decreverat, unde Zenobia & aliarum foeminarum precibus reluctatus, invicto semper animo obstitit, donec tandem iussu Regis uxorem duxit Aseneth praefatam: ita prorsus noster Sanctissimus Joseph quamvis eximius cultor virginitatis, firmumque propositum, imò & votum nunquam eam violandi fecisset, superni tamen Regis mandato & voluntati obaudiens, Mariam in Sponsam ac uxorem libens accepit.

XII. Secundum mirabile quod tunc contigisse referunt authores plurimi, inter quos Petrus Dorlandus Carthusianus in vita Sanctae Annae cap. 6. Laurentius Masellus Jesuita in vita B. Virg. Honuphrius Manescallus Barcinonensis tom. 1. Concion. in Conc. Beat. Mat. de Monte Carmelo & ex nostris Baptista Mantuanus lib. 2. Parthenic. c. 7. & 8. Didacus Coria l. 6. cap. 30. Lezana tom. 1. Annal. Ord. nostri ad ann. 4051. & tom. 2. ad ann. 4. Matthias à S. Joanne in suo eximio opere quatuor voluminibus magnis distincto cui titulus, *Histoire Panegyrique de l'Ordre des Carmes*, tom. 1. part. 5. centur. 10. cap. 8. Gratian. lib. 1. de S. Joseph c. 1. est, quod juvenis quidam cui nomen Agabus cum audisset Beatam Virginem, de cuius qualitatibus singularia audierat, nuptui tradendam etiam magicis artibus & incantationibus, quibus ipse addictus erat, conatus fuerit eam sibi vendicare, quas cum inutiles in hac causâ fore, cogente daemone Deo veritatem edicere, didicisset, facti poenitens in Carmelum secessit, Carmelicolisque aggregatus est, qui postea ad praedicationem Evangelii, cum aliis ejusdem Montis Incolis conversus, & cum illis ejusdem Praedicator effectus, Prophetiae dono clarus legitur Actor cap. 11. & 21. Rem accipe eleganter metricè à Mantuano nostro, ubi supra descriptam, idest lib. 2. Parthenic. Hic ergo c. 7. ita

Mane senex Sol ante jubar quam tolleret undas,

Convocat ex templo Patres: missosq; per urbis

Compita, perq; damos, populos praecone coegit.

Confluxere omnes: campo plebs densa patenti

Vix capitur: surdum speciosa per atria murmur

Confusumq; sonat: pede pes, & pectore pectus,

Virque viro praemitur, ceu cum collecta theatro

Stabat Roma graves simul auditura Tragædos.

Conventu senior Patrū stipante Sacerdos Exiit: & tandem populo di-vina silenti

Iussa aperit: didicistq; Tribum: iustisq; solutos

Cōnubio acciri: virgisq; in templarelais Vota precesq; iterant: magicis componere quidam

Philtra veneficiis, circeaq; carmina & herbis

Fasidibus volvere novas inducere frōdes. Horum unus vetitas Artes edoctus: us

almum

Intempesta diem tacitis nox abstulit umbris,

Solus in aëria turris fastigia secum Arma togasq; ferens, sacra aruit manibus

Aram

Subdico: testis nemo nisi ventus & astrum Nocturnasq; preces iterans praescire volebat,

Parthenice sibi thalamum sperare liceret:

Ecce per aërios tractus magno agmine ab Spiritus obscuris ad Turrim annavigat

alis:

Qualis ubi veniens ad fœda cadavera vultur

Brachia precipiti jactat plumosa volatu, Atq; gradum sistens, nigro sic incipit ore.

Fare: quid infernas nocturnis cantibus aures

Sollicitas? quæ sita dari responsa vetatur. Æthericæ prohibent anime, Numenq;

Triforme:

Altius abstrusum latet hoc in Virgine quiddam:

Quod disciscireq; nefas. sententia nostros Circūfere anceps animos, fortisq; futureq;

Ambigui casus, multaq; ambage latentes. Sicut cum modo Sol nubes, modo nimbila

Solem

Excuperant: nunc letatur, nunc mare

Arator,

Spermq; metumq; inter dubius: nec discere tenta

*Quæ quoq; Doctorem fugiunt: commu-
nia quædam*

*Fabimur, addentes quæ nec didicisse pi-
gebit.*

*Ne frustra videre Deos in vota vocasses
Quandoquidem te non minimo digna-
mur amore*

*Nos inspectores scelerum hoc Orbe, futuri
Uiores alio: sævi sunt vincula dracones,
Tartarus est carcer: sunt verbera, frigus
& ignes.*

*Lux incerta diem spargit per nigra ma-
lignam*

*Tecta: sonant late planctus: plebem or-
dine terno.*

Dividimus: primo purgati, &c.

Tum capite octavo prolequitur:

*Dixit & ablato discessit in æra terga,
Percussum trepidâ iuvenem formidine
sortis*

*Pœnituit, secumq; putans audita se veros
Carmeli Patres adiit (tunc omnis eremi
Cura fuit penes hos, & calibus otia vitæ:
Moribus auxiliium fratris habiturus ut
altam*

*Se tulit in Montis requiem, silvasq;
silentes*

*Per secreta tulit gressum spelea: virumq;
Vivendi caesete genus miratus: Amorem*

*Imbibit immensum cæli: seq; ipse per os us
Incola Carmeli vixit: tandemq; voluto
Tempore cum fidei mysteria Paulo*

*Edidicit. Mariæ primus cum Patribus
Ædem*

*Vertice Carmeli posuit, sociosq; vocatos
Ad Iordanis aquam lustralibus abluit
undis:*

*Cum Baptista nova jaceret primordia
gentis;*

*Hispidus hirsuti villosa regmine Capra
Protographus Lucas Agabum vocat, om-
nia multo*

*Ante videns animo fuit, Interpretisq; futuri:
Namq; catenarum nodos, & ferrea Paulo
Vincula prædixit, longosq; per Æquora
cursus,*

*Vipereos morsus, simoniacosq; volatus,
Insidiasque sua gentis, bellumq; sub ipso
Et celebrem palmam venturæq; fata
Nerone.*

XIII.

Dices D. Bonaventura apud Gerfo-
nem serm. de Nativit. Beatæ Virginis.
Confid. 3. docet, Quod nullus ex aspectu
gloriosa Virginis, quamvis esset pulcherri-
ma, urebatur aut inflammabatur ad fru-

dam carnis concupiscentiam, sed eam po-
tius exinguebat ille divinus aspectus,
quasi frigidus quidam ex oculis ros virgi-
neus expiraret, vel efflueret à mente illius
castissimâ. Et ita omnino sentire conve-
nit de purissima illa Dei Matre. Quo-
modo ergo verum esse potest, quod in
illius Agabi pectore impuras illa flâmas
adeo accenderit, ut etiam hic cogitarit
uti magicis artibus, ad hoc ut illâ frui
posset? Respondeo non Virginis aspe-
ctum illam in eo accendisse libidinem,
ut potè quæ apud templum à puero in-
ter Virgines sacras adeo abscondita la-
tuerat, ut nulli mortalium nota esset:
sed cum illa inter omnes ibi degentes
virgines sapientiâ & gratiâ emineret
usque ad miraculum, virtus famosam
fecit eam quæ nulli cognita erat: uni-
de factum, ut desiderium omnes illos,
qui de eâ audierant nuptiâ tradendam
incesserit, & inter illos hunc nostrum
Agabum tunc nequissimum etiam ad
artes vitæ quibus assuetus erat ade-
gerit. Cæterum & hoc illi benè cessit
ob Virginem: quia enim illam licet
tam nequiter prosequeretur, inde ejus
salus unde illius damnatio, si ob aliam
illis artibus fuisset usus.

XIV.

Ut ergo Deus ab æterno singulari
ratione destinavit unionem istarum
Animarum, ita in tempore non aliquo
calu, aut consilio, vel industriâ huma-
nâ, sed à solo Deo praticari debuit, &
ita evidenter ac manifestè, ut id omni-
bus constaret: Quare non eo modo
Divus Josephus per nuptias combina-
tus est Virgini Deiparæ quo vult P. Pa-
pebrochius, qui est ordinarius & merè
humanus, quo verò? nisi illo quo supra
relati Patres antiqui acceperunt, cre-
diderunt, & docuerunt: quos sequi
præstat quàm Patrem Papebrochium
conjicientem, hîc ut in multis aliis ne
dicam errantem.